

Expedient: 852/21

El Consell Tributari, reunit en sessió de 26 de gener de 2022, coneixent del recurs presentat per JFG, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- És objecte del present recurs la resolució del Gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda (d'ara endavant, IMH) desestimària de la sol·licitud de bonificació a l'Impost sobre Vehicles de Tracció Mecànica (en endavant, IVTM) relativa al vehicle amb matrícula B...

2.- El senyor JFG en essència al·lega que no sol·licita en cap moment l'aplicació de la bonificació ja que aquesta li va ser concedida en data 1 de gener de 2014 i és un dret adquirit del contribuent.

3.- De la documentació incorporada a l'expedient, els antecedents del mateix i l'Informe de l'IMH es desprèn la següent relació de fets:

-Per resolució del Gerent de l'IMH, que va donar resposta a la sol·licitud amb número d'instància 2013/..., es va reconèixer la bonificació del 100% de l'IVTM amb efectes des de l'exercici 2014.

-L'interessat va presentar instància sota número de registre 2020/... sol·licitant l'anul·lació de la liquidació girada per aquest concepte.

-Per resolució del Gerent de l'IMH que s'intenta notificar els dies 29 i 30 de desembre de 2020 se'n desestima la petició.

-En data 28 de gener de 2021 el contribuent impugna la resolució anterior per mitjà del present recurs.

4.- LIMH proposa desestimar el recurs i confirmar la resolució impugnada.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- L'article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el Règim Especial del Municipi de Barcelona, disposa que contra els actes de l'Administració municipal d'aplicació i efectivitat dels tributs i restants ingressos de dret públic que siguin de competència municipal, només podrà interposar-se recurs d'alçada davant l'alcalde en el termini d'un mes, aplicant-se el règim jurídic del recurs regulat en l'article 14 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (d'ara endavant, TRLRHL).

En aquest cas, no hi ha constància a l'expedient de l'efectiva notificació de l'acte impugnat, ja que figuren dos intents de notificació realitzats en dates 29 i 30 de desembre de 2020 amb resultat negatiu, no obstant això, la presentació del recurs que ara es resol, que haurà d'admetre's i entendre's interposat dins el termini, acredita que el contribuent ha tingut coneixement de la resolució dictada.

Segon.- Pel que fa al fons, l'article 95.6 del TRLRHL preveu:

“Las ordenanzas fiscales podrán regular, sobre la cuota del impuesto, incrementada o no por la aplicación del coeficiente, las siguientes bonificaciones:

(...)

c) Una bonificación de hasta el 100 por cien para los vehículos históricos o aquellos que tengan una antigüedad mínima de veinticinco años, contados a partir de la fecha de su fabricación o, si ésta no se conociera, tomando como tal la de su primera matriculación o, en su defecto, la fecha en que el correspondiente tipo o variante se dejó de fabricar.

La regulación de los restantes aspectos sustantivos y formales de las bonificaciones a que se refieren los párrafos anteriores se establecerá en la ordenanza fiscal.”

Per la seva banda, l'article 9.1 de l'expressat TRLRHL preveu en allò que ara interessa que:

“No podrán reconocerse otros beneficios fiscales en los tributos locales que los expresamente previstos en las normas con rango de ley o los derivados de la aplicación de los tratados internacionales.

No obstante, también podrán reconocerse los beneficios fiscales que las entidades locales establezcan en sus ordenanzas fiscales en los supuestos expresamente previstos por la ley.”

De tot allò exposat es desprèn que, sent la bonificació que ens ocupa de caràcter potestatiu, perquè pugui resultar aplicable, ha d'haver estat aprovada per l'Ajuntament corresponent i ha d'estar prevista a l'ordenança vigent per a cadascun dels períodes impositius, i res d'això succeeix en aquest cas, ja que l'ordenança fiscal vigent per a l'exercici 2020, reguladora de l'IVTM, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data 20 de desembre de 2019 i publicada al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona el 30 de desembre de 2019, no preveu cap bonificació a la quota de l'impost per als vehicles amb antiguitat mínima de vint-i-cinc anys, motiu pel qual el vehicle del qual és titular el recurrent ja no gaudeix d'aquesta bonificació per haver estat suprimida.

Sobre la procedència de la supressió del benefici fiscal, s'ha pronunciat aquest Consell Tributari a l'Informe de 23 d'octubre de 2019, emès a l'expedient número 569/2019, relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hacienda sobre la modificació de l'Ordenança Fiscal 1.2 reguladora de l'IVTM per a l'exercici 2020, donant per bona l'esmentada supressió en tant que l'article 95.6, lletra c), del TRLRHL configura la bonificació com a potestativa, de manera que tant l'establiment com la supressió obeeixen a criteris de oportunitat, i no estrictament de legalitat, sense que res es pugui oposar a aquesta decisió des d'un punt de vista jurídic.

Tercer.-- En relació a l'al·legació que realitza el recurrent respecte a un dret adquirit a la bonificació per haver-li estat reconeguda en el seu moment, s'ha de manifestar que les bonificacions tributàries -o exempcions, en cas de ser del 100 per cent de la quota, com succeïa en aquest supòsit- no generen en cap cas drets adquirits que puguin justificar la ultraactivitat d'una norma perquè aquests beneficis fiscals no constitueixen drets subjectius que s'integrin en el patrimoni del particular, ni les normes d'exempció tutel·len interessos del contribuent que puguin constituir la base d'una situació jurídica individualitzada capaç de generar un dret adquirit. I això com a conseqüència de la configuració legal que cal predicar de les exempcions, en tant que són una forma de modular el tribut que persegueix

atendre determinades necessitats socials o, fins i tot, de justícia tributària, no donant lloc a situacions jurídiques individualitzades constituïdes per satisfer un interès del particular. D'aquesta manera, no es pot parlar amb propietat de drets adquirits en matèria d'exempcions, ja que no limiten la facultat que tenen els poders públics d'alterar un determinat règim de tributació en implementació de noves polítiques.

I en aquest sentit s'han pronunciat els tribunals de justícia, i es pot citar el que afirma el Tribunal Suprem en sentència de 15 d'octubre de 1998, ponent Sr. Pascual Sala Sánchez, on es refereix:

“En efecto; el Tribunal Constitucional, sobre la naturaleza de los beneficios fiscales, la posibilidad de su supresión y la de retroactividad de las normas fiscales -Sentencias, entre otras, 27/1981, de 20 de Julio; 6/1983, de 4 de Febrero y 126/1987, de 16 de Julio- tiene declarado que el derecho a la exención o a la bonificación tributarias que encuentra su causa en normas con rango de Ley, es simplemente un elemento de la relación jurídica obligacional que liga a la Administración y al contribuyente y que no integra el derecho concreto que sea objeto de imposición. Por eso mismo, como esta Sala ha declarado también -Sentencias de 17 de Noviembre de 1986 y de 25 de Abril y 10 de Octubre de 1988-, el disfrute de un beneficio fiscal tiene carácter debilitado y subordinado al interés general, ya que quiebra el equilibrio de la justicia distributiva inherente al reparto de la carga tributaria, y por eso mismo, igualmente, no puede admitirse, con carácter de principio, la inderogabilidad de los mencionados beneficios. Está claro que una derogación de los tan repetidos beneficios fiscales, como la producida por la norma antes invocada, lleva aparejada la imposibilidad de nuevas situaciones jurídicas al amparo de la legislación derogada...”

Per tot això, i coincidint amb la proposta de l' *Institut Municipal d'Hisenda*,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs d'alçada interposat i confirmar-ne la resolució impugnada.

